

ΤΟ FEELGOOD ΠΟΥ ΘΑ ΛΑΤΡΕΨΕΤΕ

Yeon Somin

Τέσσερις εποχές στο
εργαστήριο κεραμικής

Μετάφραση
Αραλία Τζιώτη

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΕΠΟΧΕΣ
ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΚΕΡΑΜΙΚΗΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ξένη λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Μάιος 2025

Τίτλος πρωτοτύπου 연소민, *공방의 계절*, Mojosa Publishing Co., 2023

Προσαρμογή εξωφύλλου Σαβίνα Χριστοπούλου

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Στέλα Αλισάνογλου

© 2023, Yeon Somin

© 2023, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

Κατόπιν συμφωνίας με Mojosa Publishing Co. c/o Shinwon Agency και Peters, Fraser and Dunlop Ltd.

Το βιβλίο εκδόθηκε με την υποστήριξη του Ινστιτούτου Λογοτεχνικής Μετάφρασης της Κορέας (LTI Korea).

ISBN 978-618-03-4307-6

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84307

Κ.Ε.Π. 6053, κ.π. 21487

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 1212/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Yeon Somin

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΕΠΟΧΕΣ
ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ
ΚΕΡΑΜΙΚΗΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΚΟΡΕΑΤΙΚΑ: Αμαλία Τζιώτη

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κάτι πιο ζεστό από το καλοκαίρι	9
Μόνο το εξήντα τοις εκατό	26
Η στιγμή που ο πηλός γίνεται πιάτο	39
Το άτομο που δεν μπορείς να αποφύγεις	63
Η αργοπορημένη εποχή των μουσώνων και η γάτα	81
Η επανέναρξη των μονοήμερων μαθημάτων	114
Κεντράρισμα	137
Βάζο στο μπλε του κοβαλτίου	162
Η κεραμίστρια και ο ανθοπώλης σύζυγός της	178
Μια θλιβερή ιστορία	191
Κατεύθυνση	207
Η έξοδος από τη σπηλιά	228
Το πρώτο χιόνι	244
Θέλω να μιλήσω	259
Χριστουγεννιάτικη υπαίθρια αγορά	272
Στον οικισμό Μπάμγκασι, από όλα τα μέρη	298
Σμαραγδένια θάλασσα	317
Σημείωμα της συγγραφέως	327

Κάτι πιο ζεστό από το καλοκαίρι

Η Τζονγκ-Μιν θυμόταν ακόμη την πρώτη φορά που την τοίμπησε αγκάθι.

Το περασμένο φθινόπωρο, ο δρόμος ήταν καλυμμένος με πεσμένα κάστανα, αλλά εκείνη κατάφερε να μαζέψει ένα που ευτυχώς δεν είχε ποδοπατηθεί. Τίναξε τη σκόνη από πάνω του και άνοιξε το ξυλώδες αγκαθωτό περίβλημα. Ήταν κούφιο. Κάποιος μάλλον είχε ήδη αφαιρέσει τον καρπό. Δοκίμασε να μαζέψει μερικά ακόμα κάστανα, όμως ένα καλά κρυμμένο, ασυνήθιστα μακρύ και αιχμηρό αγκάθι τρύπησε την τρυφερή παλάμη της. Η Τζονγκ-Μιν έσφιξε ακόμα πιο δυνατά το ξυλώδες περίβλημα. Ήθελε να τιμωρήσει το χέρι της που έγγραφε τόσο απερίσκεπτα. Σχηματίστηκαν στρογγυλές σταγόνες αίματος. Ο οξύς πόνος εξαπλώθηκε από την παλάμη μέχρι τη σπονδυλική της στήλη και ταξίδεψε ως τα δάχτυλα των ποδιών της.

Έκτοτε, η Τζονγκ-Μιν δεν ξαναβγήκε από το σπίτι. Το περιστατικό αυτό συνέβη μόλις τρεις μήνες αφότου μετακόμισε στον οικισμό του Μπάμγκασι.

Το καλοκαίρι εκείνης της χρονιάς, όταν η Τζονγκ-Μιν είχε πρωτοεπισκεφτεί εκείνο το συγκρότημα πολυκατοικιών με λίγους ορόφους, έκανε τρομερή ζέστη. Με τον ιδρώτα να τρέχει ποτάμι, η εύρεση σπιτιού είχε αποδειχθεί εξαντλητική. Η Τζονγκ-Μιν είχε βαρεθεί να μετακομίζει κάθε δύο χρόνια και ως εκ τούτου οποιοδήποτε μέρος αποκαλούσε «σπίτι», πέρα από την πρακτική του χρήση, δεν τη γοήτευε πλέον.

«Είναι το τελευταίο σπίτι για σήμερα;» ρώτησε η Τζονγκ-Μιν φανερά καταβεβλημένη. Ο μεσίτης, λέγοντάς της ότι είχε βρει κάποιο καλό ακίνητο, την είχε γυρίσει σε ολόκληρο το Ιλ-Σαν, όμως εκείνη παρέμενε αναποφάσιστη. Αν το σπίτι ήταν σε καλή κατάσταση, η τιμή του ήταν εξωφρενικά υψηλή, ενώ αν το ενοίκιο ήταν λογικό, το σπίτι βρισκόταν τόσο μακριά από το κέντρο της πόλης που το καθημερινό πηγαινέλα στη δουλειά θα ήταν σκέτη ταλαιπωρία.

«Δεσποινίς! Μια στιγμή! Ας δούμε άλλο ένα. Το σπίτι αυτό είναι ιδανικό για κάποια σαν εσάς που ζει μόνη. Είναι το τελευταίο, σας δίνω τον λόγο μου!»

«...Εντάξει, ας το δούμε κι αυτό».

Ένας πόλεμος νεύρων διεξαγόταν ανάμεσα στον μεσίτη, που ήθελε πάση θυσία να κλείσει η συμφωνία, και την Τζονγκ-Μιν, που δεν του έδινε μία ξεκάθαρη απάντηση. Ωστόσο, η ίδια δεν ήθελε σε καμία περίπτωση να περιμένει μέχρι το Σαββατοκύριακο. Είχε ορκιστεί να δει όλα τα διαθέσιμα σπίτια και να πάρει την τελική της απόφαση αυθημερόν. Επειδή εργαζόταν ως συντάκτρια σε τηλεοπτική εκπομπή, όπου τα όρια μεταξύ Σαββατοκύριακου και ερ-

γάσιμων ημερών είναι δυσδιάκριτα, ο χρόνος τα Σαββατοκύριακα τής ήταν πολύτιμος.

«Σας αρέσουν τα κάστανα;» τη ρώτησε απρόσμενα ο μεσίτης, καθώς έστριβαν σ' ένα στενό στον οικισμό Μπάμγκασι.

«Όχι ιδιαίτερα».

«Όλα τα δέντρα εδώ είναι καστανιές. Το φθινόπωρο, τα κάστανα είναι σε αφθονία και οι δρόμοι δείχνουν πανέμορφοι. Όμως οι γυναίκες της γειτονιάς τα μαζεύουν...»

Η Τζονγκ-Μιν δεν αποκρίθηκε. Τα καλοκαιρινά δέντρα, με το πυκνό πράσινο φύλλωμα και τα καφετιά κλαδιά, έμοιαζαν μεταξύ τους. Έτσι, εκείνη δεν μπορούσε να διακρίνει ποιο από αυτά ήταν καστανιά.

Σ' εκείνο τον λόφο, το συγκρότημα 4 βρισκόταν πιο ψηλά από τα υπόλοιπα συγκροτήματα ολιγώροφων πολυκατοικιών. Προχωρώντας στην ατέλειωτη ανηφόρα, ο μεσίτης σταμάτησε να μιλάει. Οι δυο τους περπατούσαν βουβοί. Μόλις αντίκρισε την πολυκατοικία, η Τζονγκ-Μιν κοντοστάθηκε. Ενθουσιάστηκε αμέσως. Οι τοίχοι είχαν ξεφλούδισει σε διάφορα σημεία, όμως τα μπαλκόνια με τα σπάνια τοξωτά παράθυρα και οι εξωτερικοί τοίχοι στο χρώμα του ελεφαντόδοντου με τα βαμμένα πορτοκαλί κουφώματα θύμιζαν Ευρώπη. Η ανεπιτήδευτη ζωντάνια του πορτοκαλί πλαισίου των παραθύρων ταίριαζε με τη ζέστη του καλοκαιριού.

Ο ένοικος του τρίτου ορόφου είχε γεμίσει τα τοξωτά παράθυρα με μικροσκοπικές γλάστρες με παχύφυτα. Στο ακριανό μπαλκόνι του τέταρτου ορόφου, πολύχρωμες κάλ-

τσες κρέμονταν απ' το σκοινί με μανταλάκια, καλοσωρίζοντας τον καλοκαιρινό ήλιο. Δίπλα τους, ένα ζευγάρι κίτρινες βρεφικές κάλτσες, τόσο μικρές όσο μια παλάμη. Διακρίνοντας μια βιβλιοθήκη γεμάτη χοντρά βιβλία στο διπλανό σπίτι, η Τζονγκ-Μιν αναρωτήθηκε αν έμενε εκεί κάποιος ωρομίσθιος καθηγητής πανεπιστημίου. Παραδόξως, άρχισε να φαντάζεται την καθημερινή ζωή των ενοίκων σ' εκείνη την πολυκατοικία.

Διαμέρισμα 301. Ρίχνοντας μια ματιά έξω από το παράθυρο, η Τζονγκ-Μιν παρατήρησε το σημείο όπου είχε σταθεί νωρίτερα. Το ζεστό αεράκι ανακάτευε απαλά τα μακριά μαλλιά της. Παρόλο που ήταν σε χαμηλό όροφο, η πολυκατοικία βρισκόταν σε ύψωμα, κι έτσι εκείνη μπορούσε να δει την κορυφογραμμή που περιέβαλλε τον οικισμό. Για πρώτη φορά, ευχήθηκε να είχε κάτι για να διακοσμήσει το παράθυρο. Παρέμεινε σιωπηλή για λίγο, χαμένη στις σκέψεις της, σύντομα όμως συνειδητοποίησε πως δεν είχε έρθει εκεί μόνη και, χωρίς κανέναν δισταγμό, είπε στον μεσίτη που προσπαθούσε να καταλάβει τι την απασχολούσε: «Θα το νοικιάσω!».

Η Τζονγκ-Μιν πίστευε ότι θα μπορούσε να περάσει πολλά χρόνια σ' εκείνο το σπίτι χωρίς να το βαρεθεί, και ότι η ζωή θα κυλούσε ομαλά, όπως ένα ποδήλατο που έχει αναπτύξει ταχύτητα και δεν χρειάζεται να κάνεις πετάλι. Για πρώτη φορά, της άρεσε το «σπίτι» της.

Το όνειρό της όμως δεν κράτησε πολύ. Το πήρε ο άνεμος. Το ποδήλατο της Τζονγκ-Μιν κατηφόριζε επιταχύνοντας υπερβολικά και στο τέλος αναποδογύρισε με θεαματικό

τρόπο. Μόνο όταν τα πετάλια σταμάτησαν να περιστρέφονται κατάλαβε ότι τα πάντα είχαν τελειώσει. Ήταν φθινόπωρο, και το πορτοκαλί χρώμα των κτιρίων είχε ξεθωριάσει αλλάζοντας σε θαμπό κεραμιδί.

Η Τζονγκ-Μιν υπέβαλε την παραίτησή της ενώ εργαζόταν σε ένα τηλεοπτικό ντοκιμαντέρ. Παρέδωσε την κάρτα εισόδου πετώντας την περιφρονητικά, μάζεψε χωρίς κανέναν δισταγμό τα πράγματά της και έφυγε.

Δεν θυμόταν πολλά απ' όσα είχαν συμβεί εκείνη την ημέρα. Μόνο όταν μια συνάδελφος της μίλησε γι' αυτό, μερικούς μήνες αργότερα, κατάφερε να συνειδητοποιήσει τι είχε συμβεί. Της περιέγραψε τα πάντα με κάθε λεπτομέρεια, μέχρι και τα ρούχα που φορούσε. Η συμπεριφορά της είχε σοκάρει τους πάντες. Ήταν τόσο παθιασμένη με τη δουλειά της που κανένας δεν μπορούσε να πιστέψει ότι αποχωρούσε από τον σταθμό με δική της πρωτοβουλία. Τρεις μήνες είχαν περάσει από τότε και το μόνο για το οποίο ήταν σίγουρη ήταν πως μια ανεξήγητη κατάρα είχε πέσει πάνω της.

Τώρα πια δεν συνομιλούσε με τη γειτόνισσα που ασχολούνταν με τη φυτοδιακόσμηση. Δεν αναρωτιόταν πλέον πόσο είχε μεγαλώσει το μωρό στον τέταρτο όροφο, για το οποίο είχε ακούσει πως είχε γεννηθεί μεγάλο και υγιές. Ούτε δανειζόταν μυθιστορήματα από τη βιβλιοθήκη μεταπτυχιακή φοιτήτρια που έμενε στο διπλανό διαμέρισμα. Η Τζονγκ-Μιν δεν μπορούσε να είναι ευτυχισμένη σε αυτή τη φιλήσυχη γειτονιά, όπου το φως του ήλιου άλλαζε συχνά το χρώμα των κτιρίων. Τα παράθυρα που θύμιζαν

Ευρώπη, και την έκαναν να χαμογελάει, δεν εξυπηρετούσαν κανέναν άλλο σκοπό εκτός από αυτόν του αερισμού. Τις ηλιόλουστες μέρες του φθινοπώρου, ο απέραντος γαλάζιος ουρανός έμοιαζε να χαμηλώνει ξαφνικά και να καταπίνει το σπίτι της. Με τον ερχομό του ψυχρού Νοεμβρίου, σταμάτησε να ανοίγει τις περσίδες κι έτσι δεν έβλεπε τον χειμωνιάτικο ουρανό. Όταν η ατμόσφαιρα βάραινε και ολόκληρο το σπίτι βυθιζόταν σε μια απόκοσμη ησυχία, εκείνη αναρωτιόταν μόνο αν έξω χιόνιζε. Όταν μπήκε η νέα χρονιά, και άρχισαν κατόπιν οι ανοιξιάτικες βροχές, το σπίτι της, που βρισκόταν σε ύψωμα, άγγιζε σχεδόν τον γκρίζο ουρανό. Η ζωή της Τζονγκ-Μιν κυλούσε σε ευθεία γραμμή χωρίς διακυμάνσεις και απότομες αλλαγές, έτσι που δεν ήξερε αν το χθες είναι σήμερα ή αν το σήμερα είναι αύριο. Είχε παγιδευτεί στον λαβύρινθο των τριάντα της χρόνων, αλλά αδιαφορούσε γι' αυτό, καθώς είχε παραιτηθεί από κάθε προσπάθεια να δραπετεύσει. Το προαίσθημά της πως θα περνούσε μια άνετη ζωή σ' εκείνο το σπίτι αποδείχθηκε λανθασμένο.

Τρεις εποχές πέρασαν με την Τζονγκ-Μιν βυθισμένη στην αυτολύπηση. Ένα καλοκαιριάτικο πρωί, όταν άρχισε να υποχωρεί ο πόνος στη δεξιά της παλάμη, από το τσίμπημα του αγκαθιού το προηγούμενο φθινόπωρο, πετάχτηκε πάνω ουρλιάζοντας. Οι λέξεις που ξεστόμισε δεν αφορούσαν κάποια απόφαση ή σκοπό. Δεν ήταν καν ολοκληρωμένες

προτάσεις. Οι άναρθρες κραυγές φανέρωναν την επείγουσα ανάγκη της να κάνει κάτι για την κατάσταση στην οποία βρισκόταν. Αυτό άρχισε να της συμβαίνει από την προηγούμενη άνοιξη. Πίστευε πως αν συνέχιζε να ζει ως χικικομόρι, δεν θα ξανάβγαινε στην κοινωνία και θα πέθαινε μόνη. Επιπλέον, κάθε ανάσα που έπαιρνε της κόστιζε εκατοντάδες χιλιάδες γουόν. Ήταν σαν να χρεωνόταν κάθε μήνα για τη ζωή της. Τουλάχιστον θα έπρεπε τα χρήματα αυτά να πιάσουν τόπο, αλλιώς τα σπαταλούσε άδικα.

Η φωνή της αντήχησε στο λιτά επιπλωμένο δωάρι της. Μόνο όταν άκουσε την ηχώ, συνειδητοποίησε ότι είχε πολύ καιρό να χρησιμοποιήσει τις φωνητικές της χορδές. Όταν ο ήχος χτύπησε στις άκρες του ταβανιού και χάθηκε, η Τζονγκ-Μιν πήγε και ξέπλυne το στόμα της. Ξεχνώντας ότι ήταν καλοκαίρι, φόρεσε ένα μακρυμάνικο πουκάμισο και ένα μακρύ παντελόνι και βγήκε έξω.

Ο αυγουσιάτικος ήλιος έλαμπε ζωηρά. Η Τζονγκ-Μιν παραπατούσε κάτω από τις καυτές αχτίδες που της χτυπούσαν ανελέητα την πλάτη. Ήταν σαν να μην άντεχε την ηλιακή ακτινοβολία λόγω του εγκλεισμού της σε αποστειρωμένο περιβάλλον. Ο ιδρώτας έτρεχε ποτάμι. Δικό της κατόρθωμα, καθώς φορούσε ένα μαύρο μακρυμάνικο πουκάμισο και ένα τζιν που έφτανε μέχρι τους αστραγάλους. Έδειχνε αδυνατισμένη. Κάτω από τα φαρδιά ρούχα, το βήμα της έμοιαζε ασταθές. Έδινε την εντύπωση πως είχε χάσει ακόμα και τους λιγοστούς εκείνους μυς που είχε.

Έπειτα από μισή ώρα στον ήλιο, αναζήτησε καταφύγιο σ' ένα καφέ. Υπήρχαν αρκετά καταστήματα αλυσίδων καφέ

με κίτρινες φωτεινές επιγραφές. Από τη στιγμή που είχε πάρει τη μεγάλη απόφαση να βγει από το σπίτι, η Τζονγκ-Μιν ήθελε να πει έναν εκλεκτό καφέ. Όχι έναν καφέ σερβιρισμένο σε μεγάλο ποτήρι που θα την κρατούσε ξύπνια όλη τη νύχτα, αλλά έναν καφέ φτιαγμένο με μεράκι. Έστριψε σε κάποιο σοκάκι ελπίζοντας να βρει κάτι καλύτερο. Της τράβηξε την προσοχή ένα μαγαζί χωρίς επιγραφή, που έμοιαζε με καφέ. Η πρόσοψή του ήταν εξ ολοκλήρου από γυαλί, αλλά τα πολυάριθμα φυτά σε γλάστρες, που κάλυπταν την τζαμαρία, καθιστούσαν αδύνατον να δει κανείς το εσωτερικό του. Θύμιζε σπίτι μάγισσας, σαν εκείνα που περιέγραφαν τα παραμύθια που διάβαζε όταν ήταν παιδί. Τα απειλητικά αγκάθια των κάκτων, που αποτελούσαν την πλειονότητα των φυτών, ήταν όλα αιχμηρά. Πρώτη φορά έβλεπε τέτοιο μαγαζί. Θεωρώντας το ως πρόκληση, η Τζονγκ-Μιν μπήκε μέσα.

«Γεια σας. Σερβίρετε καφέ;...»

Η Τζονγκ-Μιν δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει την ερώτησή της. Μπαίνοντας, η μυρωδιά του πηλού χτύπησε τα ρουθούνια της, και τα κεραμικά που ήταν παραταγμένα στα ράφια γέμισαν το οπτικό της πεδίο. Οι δύο γυναίκες που βρίσκονταν εκεί φορούσαν ποδιές λερωμένες με πηλό. Η μία, γύρω στα είκοσι, δούλευε στον ποδοκίνητο τροχό κεραμικής και η άλλη, γύρω στα σαράντα πέντε, κοίταζε έξω με απλανές βλέμμα, φαινομενικά βαριεστημένη από τη ζωή της.

«Με συγχωρείτε! Μπήκα γιατί νόμιζα ότι είναι καφέ».

Η Τζονγκ-Μιν έσπευσε να ζητήσει συγγνώμη, όμως,

βλέποντας τις δύο γυναίκες ατάραχες, ντράπηκε ακόμα περισσότερο. Ήταν σαν να είχαν προγραμματίσει να συναντηθούν ακριβώς εκεί.

«Συμβαίνει σε πολλούς. Το εσωτερικό δεν είναι πλήρως ορατό απέξω και η επιγραφή είναι μικρή. Δυστυχώς για σας, είναι ένα εργαστήριο κεραμικής. Εσείς όμως είστε καταϊδρωμένη!» είπε χωρίς δεύτερη σκέψη η μεγαλύτερη σε ηλικία γυναίκα που πρέπει να ήταν η ιδιοκτήτρια του εργαστηρίου.

«Ξέρετε, βγήκα για μια βόλτα, αλλά τελικά περπάτησα περισσότερο απ' όσο σκόπευα».

Από την ντροπή της, η Τζονγκ-Μιν έκανε αέρα με το χέρι της. Έσκυψε για να ελέγξει τα ρούχα της και προς ανακούφισή της διαπίστωσε πως δεν φαινόταν καθόλου ιδρωμένη.

«Κάνει ζέστη έξω, πιείτε τον καφέ σας εδώ. Δεν είναι το ίδιο καλός όσο στις καφετέριες, αλλά διαθέτουμε όλες τις ποικιλίες καφέ φίλτρου, και μπορούμε να σας τον φτιάξουμε και γλυκό αν θέλετε».

Η νεότερη γυναίκα σταμάτησε τον τροχό, σκούπισε τα χέρια της και στη συνέχεια είπε «Μόλις ετοιμαζόμουν να κάνω ένα διάλειμμα για καφέ».

«Μα...» Η Τζονγκ-Μιν αναρωτήθηκε για ποιο λόγο της προσέφεραν καφέ ενώ εκείνη είχε μπει στο εργαστήριο κατά λάθος. Δεν μπορούσε να καταλάβει αν το έκαναν από ευγένεια ή από περιέργεια.

«Μην ανησυχείτε, καθίστε».

Χαμογελώντας πλατιά, η νεαρή γυναίκα τράβηξε μια

καρέκλα και την πρόσφερε στην Τζονγκ-Μιν. Το ανεξήγητο χαμόγελό της της προκάλεσε απορία, αλλά όχι δυσαρέσκεια. Ίσως επειδή είχε γοητευτεί από το γαλάζιο και το λευκό χρώμα των κεραμικών που έδειχναν τόσο φυσικά. Δεν μπορούσε να πιστέψει πώς ένα συμπαγές στερεό υλικό φτιαγμένο από ανθρώπινο χέρι μπορούσε να μιμηθεί τα χρώματα της φύσης. Πριν από μερικά χρόνια, ύστερα από επιμονή μιας μικρότερης σε ηλικία φίλης της από το πανεπιστήμιο, η Τζονγκ-Μιν κλήθηκε να συμμετάσχει σε μια συνέντευξη με τίτλο: «Ρωτήστε μια επαγγελματία απόφοιτη ενός πανεπιστημίου για γυναίκες». Όταν της τέθηκε η αρκετά κοινότοπη ερώτηση «Από πού αντλείτε έμπνευση για το γράψιμο;», εκείνη έδωσε την εξίσου τετριμμένη απάντηση: «Από τη φύση». Δεν ήταν ψέμα. Η Τζονγκ-Μιν εμπνεόταν συχνά από τη φύση, ειδικά από κάτι τόσο γαλάζιο και μεγάλο όπως η θάλασσα.

Αν δεν ήταν το μυστηριώδες γαλάζιο χρώμα που κάλυπτε την επιφάνεια των κεραμικών, ίσως ήταν τα αξιολάτρευτα παχουλά χέρια της νεαρής γυναίκας που της είχε προσφέρει την καρέκλα. Όμως, πάνω απ' όλα, η ιδιοκτήτρια του εργαστηρίου έδειχνε πραγματικά χαρούμενη με την επίσκεψη της Τζονγκ-Μιν, κι έτσι εκείνη δεν μπορούσε να αρνηθεί. Μέχρι πριν από λίγη ώρα, η γυναίκα κοιτούσε σαν εγκαταλειμμένη το κενό, και τώρα το πρόσωπό της είχε φωτιστεί ολόκληρο. Εκείνη η αλλαγή ήταν παράξενη, αλλά, για κάποιον άγνωστο λόγο, της είχε φτιάξει τη διάθεση. Η Τζονγκ-Μιν κάθισε στην καρέκλα σαν μαγεμένη.

«Γλυκό ή σκέτο;»

«Σκέτο, παρακαλώ».

«Σας αρέσει ο πικρός; Ο καφές με υψηλή οξύτητα μας έχει τελειώσει. Χάρη στη μυστική συνταγή, ο καφές μας έχει υπέροχη γεύση ανεξάρτητα από την προτίμησή σας στο είδος. Και την επόμενη φορά, να τον δοκιμάσετε γλυκό, που είναι και η σπεσιαλιτέ μου!»

Την επόμενη φορά; Της ζητούσε να ξανάρθει για καφέ; Η Τζονγκ-Μιν χαμογέλασε ευγενικά. Απάντησε μ' ένα σύντομο «ναι». Η νεαρή γυναίκα που καθόταν δίπλα της ήταν λιγομίλητη και αυτό άρεσε στην Τζονγκ-Μιν που απεχθάνοταν τον αόριστο διερευνητικό διάλογο.

Χάρη στη δροσιά του κλιματιστικού, ο ιδρώτας της στέγνωσε γρήγορα. Ο μοναδικός ήχος που ακουγόταν στο εργαστήριο ήταν ο βραστήρας που άτμιζε, σαν να δήλωνε την παρουσία του. Ενώ ετοιμαζόταν ο καφές, το άρωμά του αναμείχθηκε με τη μυρωδιά του πηλού. Στη στιγμή, μια απερίγραπτη μυρωδιά απλώθηκε στον χώρο. Ο συνδυασμός της μυρωδιάς του πηλού και του καφέ. Ήταν ένα άρωμα που δεν είχε φανταστεί ποτέ της, αλλά δεν ήταν δυσάρεστο. Η συναισθηματική ασφάλεια που ένιωθε υπερίσχυσε της όποιας μυρωδιάς καφέ. Αυτό ήταν κάτι που δεν της συνέβαινε συχνά. Η Τζονγκ-Μιν, που είχε ευαίσθητη όσφρηση, σπάνια εμπιστευόταν τα συναισθήματά της περισσότερο από τη μύτη της.

«Τον έφτιαξα παγωμένο για να δροσιστείτε».

Μια κούπα ζεστό καφέ και δύο κούπες παγωμένο καφέ. Και οι τρεις ήταν χειροποίητες και παρόμοιες, όσον αφορά το σχέδιο, με τα υπόλοιπα εκθέματα στο εργαστήριο. Η

γυναίκα που μέχρι πριν από λίγο δούλευε στον τροχό ήπια τον καφέ σαν να ήταν μπίρα. Ρίχνοντάς της μια ματιά νωρίτερα, η Τζονγκ-Μιν είχε καταλάβει πως η γυναίκα δυσκολευόταν με το πλάσιμο του πηλού. Η Τζονγκ-Μιν είχε ιδρώσει τόσο που απολάμβανε ακόμα και τον σκέτο καφέ. Ο καφές για τον οποίο η γυναίκα μιλούσε με τόση σιγουριά ήταν αναμφισβήτητα γευστικός. Παρόλο που δεν είχε κάτι το ιδιαίτερο, η μοναδική του γεύση κάλυπτε τη γλώσσα. Όταν μύρισε το άρωμά του, δεν της έδωσε την εντύπωση ότι ήταν προϊόν κάποιας αλυσίδας καταστημάτων καφέ. Ύστερα από επτά χρόνια σε τηλεοπτικές εκπομπές και ατελείωτα ξενύχτια, δεν υπήρχε περίπτωση η Τζονγκ-Μιν να μην αναγνώριζε τη γεύση του καφέ των καταστημάτων μεγάλων αλυσίδων. Πίνοντας με την ησυχία της άλλη μια γουλιά, προσπάθησε να συγκεντρωθεί, αλλά δεν της ερχόταν τίποτα στο μυαλό. Για αρκετούς μήνες αφότου παραιτήθηκε από τη δουλειά της, το μόνο που έκανε στο σπίτι ήταν να κοιμάται. Εφόσον δεν έπινε καφέ όλον αυτό τον καιρό, ήταν επόμενο οι γευστικοί της κάλυκες να έχουν χάσει την ευαισθησία τους.

«Είναι γευστικός, πραγματικά εξαιρετικός. Θα μπορούσα να μάθω την προέλευση των κόκκων του καφέ;»

«Για να είμαι ειλικρινής, ούτε εγώ ξέρω. Κάποιος μου τους έκανε δώρο. Νομίζω ότι είναι κόκκοι Γιργκάτσεφ...»

Η Τζονγκ-Μιν ήθελε να μάθει το μυστικό της γεύσης εκείνου του καφέ. Η ιδιοκτήτρια του εργαστηρίου, βλέποντάς τη να γέρνει το κεφάλι στο πλάι, πρόσθεσε:

«Ο λόγος που ο καφές μας είναι τόσο γευστικός, ακόμα

και αν προέρχεται από συνηθισμένους κόκκους, είναι οι κούπες: είναι φτιαγμένες από συμπαγή πηλό και έχουν ψηθεί σε καμίνι στους 1.250 βαθμούς. Ο σκέτος καφές είναι πιο γευστικός όταν σερβίρεται σε κεραμικά που έχουν υποστεί εφυάλωση στο χρώμα του νεφρίτη. Όσον αφορά τον γλυκό καφέ που ανέφερα προηγουμένως, αυτός πρέπει να σερβίρεται σε εφυαλωμένο λευκό φλιτζάνι. Ο καφές είναι πιο γευστικός έτσι. Ίσως επειδή φέρνει στον νου την εικόνα της ζάχαρης».

Η νεαρή γυναίκα θέλησε κι εκείνη πρόθυμη να προσδώσει αξιοπιστία στο «μυστικό του καφέ».

«Ούτε κι εγώ το πίστευα στην αρχή. Νόμιζα ότι ήταν αυθυποβολή, όπως το νερό που ήπια ο μοναχός Γον-Χιο μέσα από το κρανίο. Έχει όμως κάτι το ιδιαίτερο. Θα έλεγα ότι έχει μια ευγενή γεύση. Έχω σπουδάσει χημεία, οπότε το έχω ψάξει το θέμα. Κάνοντας μια μικρή έρευνα, διαπίστωσα πως η επιφάνεια της πορσελάνης αλληλεπιδρά με τον καφέ. Σίγουρα θα έχετε ακούσει πως η πορσελάνη αναπνέει».

«Πολύ ενδιαφέρον!»

Είτε ήταν αλήθεια είτε όχι, οι δυο γυναίκες ήταν παράξενα πειστικές. Ίσως το μυστικό να κρύβεται σε αυτή την κούπα και όχι στους κόκκους του καφέ, σκέφτηκε η Τζονγκ-Μιν κρατώντας σφιχτά την κούπα με τα δυο της χέρια. Παρόλο που ήταν γεμάτη πάγο, εκείνη πίστευε πως μπορούσε να νιώσει τη θερμοκρασία των 1.250 βαθμών. Πρώτη φορά φαντάστηκε μια υψηλή θερμοκρασία που ξεπερνούσε τους χίλιους βαθμούς. Δεν την έκαιγε. Ήταν μια ζεστασιά που ταξίδευε

μέσα από τις φλέβες της και έφτανε μέχρι τις αρτηρίες. Δεν ήταν σαν τη δροσιά του κλιματιστικού. Εκείνη η ζεστασιά διείσδυσε βαθιά μέσα της, στα κόκαλα, και τη χαλάρωσε. Το σώμα της μαλάκωσε. Το κρύο δεν μπορεί να νικήσει τη ζεστασιά. Ανυπομονούσε να ξαναδοκιμάσει εκείνο τον καφέ. Όπως είχε πει και η νεαρή γυναίκα, είχε μια ευγενή γεύση.

«Τα κεραμικά στο πίσω μέρος του καταστήματος είναι προς πώληση;»

«Μάλιστα. Μπορείτε να περιηγηθείτε ελεύθερα. Στ' αριστερά, θα βρείτε κούπες σαν αυτές εδώ καθώς και φλιτζάνια τσαγιού».

Σε αντίθεση με τις πανάκριβες πορσελάνες που εκτίθενται προσεκτικά μία μία στις προθήκες των πολυκαταστημάτων, τα κεραμικά στο εργαστήριο ήταν άτσαλα τοποθετημένα πάνω στα ράφια. Κάποια ήταν στριμωγμένα μεταξύ τους ενώ άλλα ήταν στοιβαγμένα το ένα πάνω στο άλλο. Η Τζονγκ-Μιν ανησύχησε μήπως έσπαγαν οι άκρες τους έτσι όπως ήταν τοποθετημένα, όμως ένιωθε οικεία και φιλόξενα, σαν να βρισκόταν σε κάποια οικογενειακή κουζίνα. Οι κούπες με το αγνό λευκό τους χρώμα της θύμισαν καφέ κάραμελ μακιάτο. Οι κούπες με χρωματική διαβάθμιση από το πράσινο του νεφρίτη σε λευκό της θύμισαν μαύρο τσάι με γάλα. Επίσης, μια μαύρη κούπα με μελανή εφυάλωση την έκανε να θέλει να τρέξει αμέσως και να αγοράσει λαχταριστό παγωτό για να φτιάξει αφογκάτο. Ίσως, όπως είχε πει νωρίτερα η ιδιοκτήτρια του εργαστηρίου, ήταν πραγματικά τόσο ισχυρή η επίδραση της «εικό-

νας» της κούπας. Η Τζονγκ-Μιν, η οποία ασχολούνταν με το γράψιμο, άφησε τη φαντασία της να καλπάζει ελεύθερη. Κράτησε προσεκτικά μία μία τις κούπες και ένιωσε τη ζέση να απλώνεται στις παλάμες της. Αναρωτήθηκε για τη θερμοκρασία στον κλίβανο όπου είχαν εκτεθεί οι κούπες πριν από λίγο καιρό. Εκείνη που μέχρι τότε καταριόταν το καλοκαίρι επειδή ο ιδρώτας έτρεχε ποτάμι! Βρήκε διασκεδαστική την αντιφατική της επιθυμία για κάτι πιο ζεστό από το καλοκαίρι.

«Λατρεύω τον καφέ και η δουλειά μου συχνά με κρατάει ξύπνια τη νύχτα. Θα μου άρεσε να είχα μια κούπα σαν κι αυτή».

«Τι θα λέγατε τότε να φτιάχνατε τα δικά σας κεραμικά αντί να τα αγοράσετε;» ρώτησε η γυναίκα με την ίδια διάθεση, όπως όταν της είχε προτείνει να πει έναν καφέ. Έδειχνε να ξέρει πώς να μιλάει στους ανθρώπους ώστε να μη νιώθουν άβολα.

«Δεν είμαι καθόλου επιδέξια με τα χέρια μου. Δεν σκαμπάζω από τέχνη. Δεν θα τα καταφέρω ποτέ».

«Μην ανησυχείτε! Η κυρία δίπλα σας ήταν επίσης αρχάρια, και τώρα έχει προοδεύσει τόσο πολύ που συμμετέχει με τα έργα της σε εκθέσεις με είδη σπιτιού. Αν χρειάζεστε κάποιο σκεύος για συγκεκριμένη χρήση, αυτός ο λόγος είναι αρκετός για να ξεκινήσετε».

Αν χρειάζεστε κάποιο σκεύος για συγκεκριμένη χρήση. Η Τζονγκ-Μιν σκέφτηκε λίγο κι έπειτα θυμήθηκε τον κάραμελ μακιάτο, το μαύρο τσάι με γάλα και το αφογκάτο. Σίγουρα δεν θα ήταν τα μόνα για τα οποία θα χρειαζόταν κάποιο σκεύος.

Αναρωτήθηκε αν τα ζεστά συμπαγή κεραμικά, που είχαν ψηθεί στους 1.250 βαθμούς, θα μπορούσαν να χωρέσουν επίσης κάτι άμορφο, άοσμο ή αβαρές.

«Μένετε εδώ κοντά;» ρώτησε η ιδιοκτήτρια του εργαστηρίου καθώς έπινε τον καφέ της.

«Ναι. Στο συγκρότημα 4 στο Μπάμγκασι. Παραπάνω από έναν χρόνο».

Η γυναίκα γούρλωσε τα μάτια της. «Μένετε πολύ κοντά! Ίσως και να έχουμε συναντηθεί μερικές φορές στον δρόμο».

«Δεν νομίζω. Ήμουν συνέχεια στο σπίτι». Η Τζονγκ-Μιν γέλασε αμήχανα.

«Κι εγώ το ίδιο. Για να είμαι ειλικρινής, μόλις πρόσφατα βγήκα από τη σπηλιά μου».

Η Τζονγκ-Μιν δάγκωσε τα χείλη της. *Θα σε βγάλω από τη σπηλιά σου*, της είχε πει κάποτε μια φίλη. *Για σένα το κάνω*, είχε δηλώσει προκαλώντας της αμηχανία. Λέγοντας πως ήταν καλή της φίλη, της ζητούσε να παραμείνει στο πλευρό της, αλλά η Τζονγκ-Μιν, που δεν ήταν σε θέση να παραχωρήσει τον χώρο της σε κανέναν, το είχε εκλάβει αυτό ως απειλή.

«Όμως δεν είναι και τόσο άσχημη η σπηλιά. Δεν συμφωνείτε;» Τη ρώτησε απρόσμενα η γυναίκα.

Νιώθοντας μια ανεξήγητη αίσθηση ασφάλειας, η Τζονγκ-Μιν έγνεψε αργά. Κρατούσε ακόμη την κούπα στα χέρια της.

Προκειμένου να ορίσουν τις ημέρες του μαθήματος, η ιδιοκτήτρια του εργαστηρίου ρώτησε την Τζονγκ-Μιν για το πρόγραμμά της. Εκείνη απάντησε ότι ήταν σε άδεια, οπότε

είχε άφθονο χρόνο στη διάθεσή της. Ήταν σχήμα λόγου βέβαια, γιατί στην πραγματικότητα ήταν άνεργη. Εάν δηλώσει άνεργος, οι άλλοι συνήθως σε ρωτούν τι έκανες προηγουμένως, και θέλουν να μάθουν τα πάντα για τη ζωή σου. Στο τέλος, προσποιούνται ότι ανησυχούν λέγοντας «Έχεις περάσει πολλά», συμπεραίνοντας πως είτε έχεις ανασφάλεια για το μέλλον είτε ότι είσαι κοινωνικά απροσάρμοστος. Ωστόσο, η ιδιοκτήτρια του εργαστηρίου είπε απλώς «Σας ζηλεύω!» Αφού κατάλαβε πως η γυναίκα δεν θα έμπαινε σε λεπτομέρειες, η Τζονγκ-Μιν ένιωσε πιο άνετα.

«Για αρχή, τι θα λέγατε για δύο φορές την εβδομάδα, κάθε Τρίτη και Πέμπτη; Τις δύο πρώτες εβδομάδες, ο στόχος είναι να εξοικειωθείτε με τον πηλό πλάθοντάς τον με το χέρι. Στη συνέχεια, θα μεταφέρουμε το μάθημα της μιας ημέρας το Σαββατοκύριακο, και θα παρακολουθείτε το σαββατιάτικο μάθημα για τους εργαζόμενους. Λέγομαι Τζο-Χι, και μπορείτε να με φωνάζετε “Σον-Σενγκ-νιμ”. Να σας συστήσω την Τζι-Χιε-σι που εδώ και καιρό μαθαίνει κεραμική στο εργαστήριό μας».

Στο τέλος, η Τζο-Χι έσκισε τη σελίδα του Αυγούστου από το επιτραπέζιο ημερολόγιο και την έδωσε στην Τζονγκ-Μιν αφού πρώτα κύκλωσε τις μέρες που θα είχε μάθημα. Βλέποντας τους αριθμούς που γέμιζαν το παραλληλόγραμμο χαρτί, η Τζονγκ-Μιν συνειδητοποίησε πόσο μακρύς είναι ένας μήνας.

Η Τζονγκ-Μιν, συντάκτρια σε τηλεοπτικές εκπομπές, δουλεύει ασταμάτητα εδώ και χρόνια και θέλει να κάνει επιτέλους μια αλλαγή· για αυτό αποφασίζει ξαφνικά να παραιτηθεί.

Έπειτα από μήνες χειμερίας νάρκης, ήρθε η ώρα να ξαναφτιάξει τη ζωή της. Τριγυρίζοντας στους δρόμους κοντά στη Σεούλ, περνάει τυχαία μπροστά από το εργαστήριο κεραμικής Σο-Γιο. Το φως, η ζεστασιά του, η μυρωδιά του πλού και του καφέ την καλούν να μπει. Τότε νιώθει κάτι να ξεδιπλώνεται μέσα της...

Εδώ, όλοι έχουν μια ιστορία να μοιραστούν. Καθώς οι εποχές αλλάζουν, η Τζονγκ-Μιν ξαναβρίσκει τον εαυτό της. Σταδιακά ανακαλύπτει ότι όσο τα χέρια της είναι απασχολημένα, το μυαλό της ηρεμεί και η καρδιά της μαλακώνει.

Μια ιστορία γεμάτη ελπίδα για τους καινούργιους φίλους και τις παλιές πρακτικές, για τη χαρά της κοινότητας και για το τι συμβαίνει όταν, σε έναν κόσμο που τα πάντα κινούνται γρήγορα, εσύ αποφασίζεις να ζήσεις με πιο αργούς ρυθμούς.

ISBN: 978-618-03-4307-6

9 786180 343076

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84307

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book

metaixmio.gr